

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 9

Kapitel 8: Sejr i Vesten

En filosofi vil kun føre sin idé til sejr, hvis den forener de mest modige og energiske elementer i sin epoke og sit folk i sine rækker og sætter dem i de solide former for en kæmpende organisation."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, bind 2, kapitel V

Wehrmachts styrker var i gang med at rydde op i Norge, da Hitler-von Mansteins vestoffensiv begyndte den 10. maj. En tysk fremrykning gennem Ardennerne tiltalte især Hitler, fordi den ikke gik ind i Nederlandene. I modsætning til konventionelle historikere var han ikke interesseret i at akkumulere udenlandsk ejendom, men ønskede at begrænse og afslutte konflikten så hurtigt som muligt for at forhindre den i at sprede sig. I sine krigsdirektiver, som blev udsendt til alle Wehrmacht-kommandører på Vestfronten i månederne før kampagnen i 1940 begyndte,

understregede Føreren igen og igen, at ingen krænkelser af de neutrale lande måtte tillades. I sit allerførste direktiv for krigsførelsen erklærede han, at "de forsikringer om neutralitet, som Holland, Belgien, Luxembourg og Schweiz har givet os, skal overholdes til punkt og prikke." I sit andet direktiv beordrede han, at "indsejlingen til Østersøen vil blive mineret uden at krænke neutralt territorialfarvand" (38, 41). Senere understregede han over for Kriegsmarine, at "alle neutrale staters neutralitet skal respekteres fuldt ud" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4. august 1939"). Disse direktiver var tophemmelige militære ordrer, der blev offentliggjort for første gang længe efter krigens afslutning (i 1964).

I skarp kontrast til Hitlers omhyggelige respekt for de neutrale nationers suverænitet i kampens periferi planlagde de allierede chefer at besætte Belgien med det britiske ekspeditionskorps under ledelse af general Lord Gort og det franske XVI. korps under ledelse af general Fagalde i det mindste så tidligt som den 24. oktober 1939. Den såkaldte Dyle-plan fik sit navn fra en flod, hvor Gorts hær planlagde at slutte sig til de belgiske styrker foran Antwerpen. Denne "personlige og hemmelige instruktion" (Innes, 117) blev videregivet til det belgiske hovedkvarter, hvor kommandanterne helhjertet støttede overtrædelsen af deres eget lands neutralitet. Med et nik fra Belgiens kong Leopold III omdannede general Georges, der repræsenterede den franske overkommando, "den foreløbige Dyle-plan til en endelig ordre" den 14. november (ibid.). Da Hitler hørte om det belgiske forræderi, beordrede han straks sin værnemagt til at forberede sig på at indtage Holland, før de kunne slutte sig til de engelsk-franske hære. De demokratiske myndigheder i disse små nationer håbede at kunne drage fordel af en allieret sejr, især ved nemt at kunne stjæle nye territorier på Nordtysklands bekostning for at huse deres voksende befolkninger.

Da Englands forsøg på at erobre Norge blev forpurret, måtte de allieredes anden trussel gennem Holland ikke være mindre grundig. Derfor slog Luftwaffes krigsfly til mod flyvepladser i Belgien kl. 0545 den 10. maj - kun to timer før de britiske og franske styrker rykkede ind i Nederlandene.

Langt den største forhindring for Hitlers offensiv var Belgiens Eben Emael, den mest kraftfulde og teknologisk avancerede befæstning på jorden. I militære kredse blev den betragtet som "uindtagelig", og den var ikke kun nøglen til forsvaret af Liege, men til hele den vestlige kampagne. Dens blotte eksistens havde overbevist stort set alle generaler - tyske og allierede - om, at den enten ville knække eller lamme den hårdeste offensiv, der blev kastet mod den. Eben Emaels underjordiske position var uangribelig for landstyrker, der ikke kunne omgå fortet, og dets bunkere var absolut uigennemtrængelige for de største luftbomber, selv tunge artillerigranater. Det dominerede fuldstændig det strategiske omdrejningspunkt for Hitlers offensiv, hvor Meuse-floden og Albert-kanalen krydsede hinanden. Kanalens

sluser blev kontrolleret af observatører i fæstningen. Selve eksistensen af den belgiske befæstning var blevet nævnt af den tyske generalstabs strateger imod von Mansteins plan. Konventionelle styrker kunne ganske vist aldrig komme forbi Eben Emael.

Endnu en gang opsøgte Føreren en mand, som var blevet skubbet i baggrunden af hærens overkommando på grund af sine innovative ideer. General Kurt Student mente, at ekstraordinære forsvarsværker kunne overrumples med et minimum af tab af menneskeliv, hvis soldater landede uset i svævefly. Hitler konfererede med Student, og de udarbejdede detaljer for et angreb på Eben Emael med svævefly ved daggry. Dette planlagte angreb var så vigtigt, at Føreren udsatte hele vestoffensiven, indtil fortet var erobret, hvilket hele kampagnen afhang af.

I 7.500 fods højde slap de uforlignelige Ju 52'ere, der trak 39 DFS 230'ere, deres trævingede sprængladninger og vendte om ved den tyske grænse, så svæveflyene - hver med otte tungt bevæbnede faldskærmssoldater og sprængstofekspertter - kunne lande ved broer langs Meuse-floden og Albert-kanalen, herunder Eben Emael, i total stilhed. Landingen var fejlfri og fuldstændig ubemærket af forsvarerne. Selv om de blev taget fuldstændig på sengen, kæmpede de tilbage med stor vildskab og dygtighed. Men da de var kommet sig over chokket over at stå over for tyske soldater på taget af deres uovervindelige fort, havde faldskærmssoldaterne slået to 120 mm kanoner og ni 75 mm kanoner ud; med andre ord alt fortets artilleri på oversiden. Inden for 24 timer var den angiveligt "uindtagelige" bastion med 700 elitesoldater faldet til 70 svæveflyvere, som mistede seks dræbte og tyve sårede. Gennem det enorme hul i de allieredes forsvar, som faldet af denne mægtigste fæstning i verden havde efterladt, oversvømmede Wehrmacht-offensiven Belgien.

I mellemtiden erobrede andre svæveflyvertropper hurtigt broer ved Veldwezelt og Vroenhaven, som de tyske styrker stormede over. Hitler, general Student og hans faldskærmstropper opnåede et militært mirakel uden fortilfælde; den vigtigste aktion under hele felttoget og en af de største og mest unikke sejre i krigshistorien. Med ordene fra *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (s. 141, Vol. I): "Der var ikke taget højde for Adolf Hitlers fantasifulde flair, som havde taget en personlig interesse i planlægningen af den overraskende erobring af Albert Canal-broerne på trods af O.K.W.'s skepsis."

På bare en uge blev de britiske og franske hære drevet ud af Belgien. De allierede hære blev fuldstændig overrumplet af den uventede kapitulation i Eben Emael og snublede bagud for at krybe i skjul bag en anden befæstning, som de anså for usårlig - Maginot-linjen. Den samme mentalitet fra Første Verdenskrig, som dominerede den tyske generalstab, forstenede den franske strategi. Men Føreren så ud over deres forældede konventioner. I henhold til den plan, han udarbejdede

sammen med von Manstein, rensede hans Luftwaffe himlen for fjendtlige fly, mens han bankede på de allierede landstyrker, som samtidig blev sønderbombet af panservognene, derefter sprængt i luften af mobilt artilleri og nedkæmpet af infanteriet. Den nationalsocialistiske samarbejdsånd havde på smuk vis koordineret alle disse forskellige kampelementer til en hurtig, altid fremadrettet, kontinuerlig Blitzkrieg, der holdt den overtallige fjende ude af balance.

Overalt, hvor franskmændene eller briterne forsøgte at gøre modstand, blev de slået ud, hvorefter tyskerne skyndte sig videre til det næste mål og aldrig gav fjenden tid til at trække vejret, endsige reagere. Hastigheden og brutaliteten i denne taktik gjorde snart de allierede styrker nervøse. Den 20. maj, kun ti dage efter offensiven begyndte, var de franske og britiske landstyrker delt i to. Tidevandet var vendt. Da krigen begyndte at gå imod dem, forsøgte de tappert at genvinde deres tabte initiativ ved at improvisere en kraftig modoffensiv mod 7. panserdivision, som næsten havde nået enden på sine forsyninger ved at rykke frem til Cambrai. De allierede chefer forstod pansernes usikre position og tænkte hurtigt og sendte to nye britiske og franske kampvognsbataljoner af sted hver, så de var i stort undertal og truede tyskerne, der var ved at løbe tør for ammunition, med udslettelse. I nærheden af Arras overraskede franske Char B-kampvogne det tyske panser på tæt hold og ødelagde Panzer Mark IV, tre af værnemagtens eneste tunge kampvogne, på tæt hold.

De allieredes angreb kunne være lykkedes, hvis ikke 7. panser havde været ledet af en mand, som senere skulle blive kendt i Nordafrika - general Erwin Rommel. Han iscenesatte et falsk tilbagetog. Da franskmændene glædeligt fulgte efter, svingede han pludselig sine panserværn rundt om dem, blødte og stoppede deres fremrykning og spredte derefter de forskrækkede briter, som antog, at han var ved at evakuere Cambrai. Da en af hans kolonner blev opholdt i en landsby af tyve tunge franske kampvogne, beordrede han en enkelt Panzer IV til at overraske fjendens bagland. Dens besætning stormede mod fjenden og affyrede rasende deres 75 mm kanoner på klos hold, slog 14 af de store Char B'er ud på omkring tyve minutter og tvang resten til at overgive sig. Ikke én gang under hele felttoget havde de allierede opnået noget, der lignede en så spektakulær aktion. Selv om hver af hans panservogne stod over for fem fjender, fik Rommel engageret de allierede længe nok til, at Stuka-bombeflyene kunne nå frem og jævne hver eneste franske og engelske kampvogn med jorden.

Den næste dag, 21. maj, svingede den tyske offensiv nordpå mod kanalthavnene Boulogne og Calais for at afskære al yderligere hjælp fra Storbritannien. Soldater fra B.E.F. forstod vigtigheden og satte et desperat forsvar op, som varede i fem dage med intens beskydning og luftangreb. Da disse vigtige havnebyer faldt, iværksatte de allierede endnu en numerisk overvældende modoffensiv, som in-

volverede britiske styrker og den franske første armé, der kørte fra nord, mens den franske syvende og tiende armé angreb fra syd; derimellem befandt sig størstedelen af det tyske panser. Yderligere R.A.F. *Spitfires* og *Hurricanes* fløj ind fra deres engelske baser for at dække de franske Dewoitines, Blochs og Morane-Saulniers. Mens Messerschmitts kæmpede med dem højt oppe i luften, ødelagde Stuka-dykkerbombere det fransk-britiske modangreb, som blev yderligere pulveriseret af tungt artilleri, hvorefter infanteriet gav dem *dødsstødet*. Det fransk-britiske tilbagetog blev genoptaget; denne gang en hovedkulds flugt mod Paris.

Men de allieredes sag var endnu ikke tabt. Talrige franske hære var stadig intakte med al deres ammunition og forsyninger, mens panserstyrken efter to ugers uophørlig hård kørsel og kamp var nede på 30%. General Maxime Weygand, der havde kommandoen over alle allierede styrker, var ved at iværksætte et altomfattende angreb for at generobre Cambrai, hvor det svage tyske forsvar ikke kunne forventes at modstå de otte allierede divisioner, der blev sat ind mod dem. For at operationen skulle lykkes, var det imidlertid afgørende med hjælp fra britiske landstyrker, især kampvogne, og, vigtigst af alt, støtte fra RAF. Weygands angreb tegnede til at blive en succes og var faktisk allerede i gang, da briterne til hans forbløffelse vendte om og løb mod Dunkerque. General Lord Gort, der havde ansvaret for B.E.F., havde modtaget personlige ordrer fra den nye premierminister, Winston S. Churchill, om at efterlade deres franske og belgiske allierede i felten uden at give dem besked. Weygand-offensiven kollapsede, og Frankrigs skæbne var beseglet. Churchill fordømte højlydt kong Leopold som "en forræder", selv om monarken underrettede ham fem dage før Belgiens overgivelse; det var fem dage mere, end briterne gav deres allierede på kontinentet.

Den 5. juni begyndte Wehrmachts operationer mod de resterende allierede styrker i syd. Allerede næste dag brød de tyske styrker igennem den nedre del af Somme og nåede frem til Aisne-floden, hvor de kort efter nedkæmpede de beslutsomme soldater fra den franske 10. armé (som tyskerne især hyldede for deres håbløse mod efter våbenstilstanden). De fik følgeskab af infanterister fra den britiske 51. højlandsdivision, som, afskåret fra deres kammerater på vej til Dunkerque, flygtede til Sankt Valery i håb om at blive evakueret på samme måde. De var ikke så heldige og overgav sig den 12. juni. Få dage før disse katastrofale begivenheder stimlede Lord Gorts ulykkelige soldater sammen på strandene ved Dunkerque - 220.000 af dem sammen med 120.000 franskmænd og belgiere. Panzerne løb op til klipperne med udsigt til de demoraliserede allierede, der sad på hug i sandet.

De tyske kommandanter var ved at give dem et ultimatum, som de ikke kunne afslå - overgivelse eller udslettelse - da et direktiv fra Føreren beordrede hans styrker til at indstille skydningen, så de allierede kunne evakuere. Hver eneste mand i Wehrmacht var lamslået af vantro. Som han forklarede den belgiske SS-

leder Leon DeGrelle fire år senere, lod Hitler briterne gå ved Dunkirk, fordi han på det tidspunkt stadig nærede håb om deres venskab og samarbejde: "Ved at tvinge dem til enten at overgive sig eller blive udslettet, ville de aldrig have været i stand til at forhandle." Ved at lade dem tage hjem ville de britiske myndigheder og befolkningen selv forstå hans gestus som det, den var: et oprigtigt skridt i retning af en afslutning på kampene og begyndelsen på forsoning.

I stedet vendte Churchill og hans propagandister op og ned på Hitlers utrolige tilbud, som var historisk unikt på grund af dets generøsitet. Hans forsøg på fred blev fremstillet som et nederlag, der skyldtes hans manglende evne til at knuse de engelske soldater, selv midt i deres tilbagetrækning. Derfor blev den britiske moral derhjemme stivnet, fordi tyskerne blev fremstillet som frustrerede og slagne. Det bedragne britiske folk fik aldrig lov til at lære, at deres sønner, ægtemænd, fædre og brødre var blevet reddet, ikke af en provisorisk flotille af yachter, der krydsede Kanalen, men af Führerens afvisning af at udgyde mere arisk blod i en krig, der var fremprovokeret af jøder.

Det såkaldte "mirakel i Dunkirk" var udelukkende Adolf Hitlers værk. Selv om hans gestus måske var storsindet, var den fuldstændig spildt på myndighederne i London. De mere end en halv million fjendtlige soldater, han skåned i 1940, ville ikke sætte pris på, hvad han havde gjort for dem, takket være dygtig propaganda fra Churchill og andre. De vendte tilbage i de følgende år, ikke som de venner, han havde håbet at gøre dem til, men som hævntørstige mordere. Det var bedre, at han havde slået dem alle sammen til sidste mand, end at han havde forsøgt at sende dem hjem som budbringere af sin gode vilje, hvilket de ikke var i stand til at forstå.

Under alle omstændigheder ville en sådan udslettelse ikke have været nødvendig. Hvis Lord Gort og hans B.E.F. havde haft mulighed for at overgive sig i en fuldstændig håbløs situation på Dunkerques strande, ville de have været tvunget til at nedlægge våbnene, ligesom deres kammerater fra 51. højlandsdivision skulle have gjort i en lignende situation ved St. Englands førende militærhistoriker, Sir Basil Liddell Hart, sagde om Dunkerque, at "aldrig har en stor katastrofe været mere undgåelig" (Walsh, 42). Mens Churchill offentligt benægtede og vendte den skændige tilbagetrækning fra Dunkerque til en britisk triumf, beskrev han det privat som "en kolossal militær katastrofe" (ibid., 43). General Ironside, chef for den kejserlige generalstab, betroede Anthony Eden, at "dette er enden på det britiske imperium" (ibid.).

Mindre end to uger efter, at den sidste Tommy var sejlet hjem, gik tyske styrker ind i Paris. Som det var sket før i Warszawa, stak de politikere, der var ansvarlige for at erklære krig mod Riget, af og efterlod deres eget folk i nederlagets vold. Philippe Petain, den ærværdige helt og general fra Første Verdenskrig, dannede en

ny regering, som accepterede en våbenhvile den 25. juni. Petain var et klogt valg, fordi Føreren respekterede ham, og derfor var overgivelsesbetingelserne lempelige, hvilket Hitlers generøse omgang med den franske flåde viste. Selv de fjendtlige forfattere af en Time-Life-bog (*The Luftwaffe*, s. 44) måtte indrømme, at "de to kampagner - i Skandinavien og en måned senere over Vesteuropas sletter - var blandt de mest strålende militære operationer i moderne tid." I så fald skyldtes deres succes i overvældende grad Adolf Hitlers fantasifulde geni og den nationalsocialistiske stat, han skabte. Ingen anden nation i historien, der var i undertal og endda ofte teknologisk underlegen, kunne have slået så stærke modstandere på så kort tid. Noget lignende var aldrig sket før.

Felttoget i vest blev vundet af Führerens dristighed og flair, som primært kom til udtryk gennem hans SS-mænd, hvis afgørende resultater i kamp blev undgået af aristokratiske snobber i den tyske generalstab. Alligevel indtog tropper fra *Leibstandarte Adolf Hitler* (Adolf Hitlers livvagt) de strategiske hollandske kanaler, før de kunne sprænges, og gjorde dermed *Blitzkrieg* mulig. De indtog Rotterdam på tre dage og stod i spidsen for hele offensiven ved at rykke 120 km frem gennem fransk territorium på 24 timer. Efter at have erobret Somme i et lynangreb sprængte SS-regimentet *Totenkopf* ("Dødens hoved") vejen til Paris åben. I høj grad takket være deres uforlignelige soldater smadrede den unge ariske manddomsånd det jødiske demokratis gamle verden på Frankrigs slagmarker. De allierede - alle deres kæmpende mænd og fabriksarbejdere - havde været de ynkelige duper af jødiske dagsordener, som ikke havde noget at gøre med at "redde Polen", "forsvare de neutrale stater" eller "stoppe nazisternes verdenserobring i Frankrig". Det var de helt åbenlyse floskler, som var følelsesmæssigt konstrueret til ikke-jødisk forbrug.

Hitlers succes, som stadig fremstilles som en "tragedie" af hofhistorikere og mediepropagandister, var i virkeligheden den nationalsocialistiske organisations triumf og overlegne kampevner over de bedragne håndlangere og ideologiske dværge i jødehærgede stater, der havde til hensigt at begå racemæssigt selvmord. Vestkampagnen viste, at en racebevidst, rent arisk flok krigere kan besejre en talmæssigt overlegen, raceblandet fjende som briterne, franskmændene og hollænderne med deres farvede kolonitropper fra Indien, Senegal og Indonesien.

